

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЕЗИКЪТ НА ПТИЦИТЕ
ТАТАРСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало един богат търговец. Той живеел щастливо с жена си и с едничкия си син. Момчето било още малко, а пък показало голям ум, какъвто и малцина възрастни имат. Казвали го Курт.

Един ден, както семейството седяло да обядва на двора, под лозницата, прилетял славей и почнал да пее. Пее и не спира. Дори и не пее, а като човек говори, само не се разбира какво иска да каже. И мъжът, и жената се заслушали в песента му. Сторило им се, че славеят оплаква някого.

Слушал търговецът, слушал, па най-сетне, като не могъл да се стърпи, рекъл:

— Да намеря човек, който би ми казал какво говори това птиче, но право да ми каже, а не да ме излъже, бих му дал на драго сърце половината си имот и бих го смятал освен това за най-близък приятел. Ала дали ще се намери такъв човек.

Курт бил тогава на седем години. Той рекъл на баща си:

— Няма защо да даваш толкова пари, татко. Аз мога да ти кажа какво приказва славеят.

— Кажи тогава, сине — рекъл бащата.

— Не смея, татко.

— От кого не смееш?

— От тебе и от мама.

— Че защо?

— Ще помислите, че ви лъжа, и ще се ядосате много. По-добре ще бъде, ако не казвам нищо.

— Защо да се ядосаме, Курт? Кога си ни излъгал, та и сега да не ти повярваме? Кажи, кажи!

Бащата и майката настоявали толкова дълго, че най-сетне Курт казал:

— Славеят разправя, че ще дойде време да ми прислужвате като на цар; баща ми ще ми полива, а майка ми ще ми подава кърпа да се обърша.

Тия думи оскърбили родителите. Те не казали нищо, а само се спогледали. Но вечерта, когато Курт заспал, те го сложили в една малка лодка и пуснали лодката в морето. В това време долетял славеят, който бил кацнал през деня на лозницата, разпърхал се над момчето и застанал на рамото му.

Лодката плувала цяла нощ по морето. На заранта я забелязали хората от един голям кораб и я хванали. Видели в нея момчето. Собственикът на кораба бил бездетен. Той взел Курт и го осиновил.

След няколко деня Курт казал на побацимимия си:

— Татко, славеят пее, че се готви страшна буря. Ще изпочупи мачтите, ще изпокъса платната. Трябва да свърнете в някое пристанище.

Онзи не послушал. Засмял се и отвърнал:

— Времето е хубаво. Бури отведнъж не стават. И за пръв път чувам птица да предрича.

Но ето че наистина се вдигнала буря. Изпочупила мачтите, разкъсала платната на парцали. Трябвало след това да свърнат в най-близкото пристанище, за да поправят повредите. Сетне заплавали по-нататък.

Минали два-три дни. Курт пак казал на баща си:

— Татко, славеят пее, че насреща ни идат дванадесет разбойнишки кораба. Ще ни пленят.

Тоя път човекът повярвал на момчето. Той заповядал да насочат кораба към един остров и да го скрият в залива. През нощта всички видели как по морето се носят наистина дванадесет кораба, все черни, обковани с желязо. Но разбойниците не забелязали кораба и отминали острова.

На заранта корабът потеглил по-нататък. Пътували, колкото пътували, стигнали до едно голямо пристанище. Като излезли на брега, чули, че тамошният цар има голяма неприятност. От няколко години през прозорците на двореца летели постоянно гарван, гарга и гарванче, грачели и не давали никому да заспи. В тая страна народът вярва, че който убие гарван, голямо зло ще го сполети. Никой не искал да убие птиците, а пък с хитрина и подплашване не успявали да ги пропъдят от двореца. Царят се преместил в друг дворец — дано може спокойно да се наспи поне една нощ. Ала птиците го намерили и там. Дето и да се премести, след него идвали и те. Най-сетне той заповядал да известят по цялото му царство, че ако се намери някой да пропъди от прозорците му гарвана с враната и гарванчето, ще му даде половината си царство и ще го омъжи за дъщеря си. Но ако някой се заеме за тая работа, а не може да я свърши, ще му отсече главата.

Мнозина желяели да се сродят с царя, ала всеки се боял от заплахата, че ще му вземат главата. И наистина много глави били отнети. Никой не смеел вече да се опитва.

Като чул Курт за това, казал на побацимия си:

— Позволи ми, татко, да отида при царя, та да узная каква е тая работа. Сигурен съм, че ще мога да пропъдя птиците.

— Ами ако ти вземат, синко, главата?

— Няма да ми я вземат.

— На мнозина преди тебе са я взели.

— Да, но тия хора не са разбирали езика на птиците.

— Добре, върви! Ала ако ти се случи нещо лошо, помни, че съм искал да те предпазя.

Отишъл Курт в двореца. Поръчал да отворят прозореца, пред който летели гарваните. Послушал ги как грачат и казал на царя:

— Те са дошли да се съдят пред тебе, царю честити. Додето не отсъдиш тъй или иначе, няма да си отидат.

— Защо са дошли да се съдят?

— За гарванчето. Нали ги виждаш, те са три птици. Гарванът, жена му и детето им. Гарванът и гаргата се карат чий е синът — на бащата ли, или на майката. Той казва: „Мой е.“ Тя казва: „Не, мой си е, не е твой.“ Затова са дошли: молят те да отсъдиш. Кажи чий е според тукашните закони синът.

— На бащата е — рекъл царят и посочил гарвана.

И тутакси гарванът и гарванчето отлетели на една страна, а гаргата — на друга. От тоя ден вече не се вестили пред царските прозорци.

Царят взел момчето в двореца си, възпитал го там като наследник на престола и наградил богато неговия побацим. Заживял Курт между придворните, а като пораснал — оженил се за княгинята и наследил половината царство.

Един ден на Курт се случило да пътува по държавни работи. Пристигнал вечерта късно в един град с царедворците си. Спрял се да пренощува в една богата къща. Станал на сутринта и заповядал да му донесат вода да се умие. Домакинът, стар човек, излязъл сам да му полее: за него било висока чест да послужи на княза. А домакинята му подала кърпата да си обърше лицето и ръцете. Седнали да закусват и да си поприказват; от дума на дума излязло, че той е в къщата на баща

си. Родителите му се били отдавна преместили в тоя град. Курт им открил, че е техен син. И той, и те заплакали от радост. Тогава бащата казал:

— Как се сбъдна това, което беше предрекъл славеят! А ние с майка ти, в своята глупава гордост, бяхме решили да те погубим. Дано Бог ни прости този голям грях.

— Станалото — станало — казал Курт. — Нека не го припомним.

И той отвел родителите си в двореца, дето те преживели своите останали дни спокойно и честито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.